

ἀσάλαχος ἐπίθ. *Λεξ. Βλαστ. 289* Δημητρ. ἀσάλα-
χους Στερελλ. (Τοπόλ.) ἀσάλαος Κάμπ. Ρόδ. (*Απολακ.
Μεσαναγρ.)

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταλαχτός < στα-
λάζω.

1) Ὁ μὴ παύων νὰ βρέχη, ὁ βρέχων ἀδιακόπως Κάμπ.
Ρόδ. (*Απολακ. Μεσαναγρ.): Ἀσάλαχ μέρα Ἀπολακ. Με-
σαναγρ. || Ἀσμ.

Ἦτον ἡ νύχτα ἀσάλαχ κ' ἡ μέρα χιονισμένη

β) Ἐπὶ αἰγός, ἡ διαρκῶς φέρουσα γάλα *Λεξ. Βλαστ.*

2) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔπεσε σταγὼν, ἀκηλί-
δωτος Στερελλ. (Τοπόλ.): Ἀσάλαχα ροῦχα. 3) Ὁ μὴ
σταλάζων, ἀσταχτος *Λεξ. Δημητρ.*

ἀσταλίκωτος ἐπίθ. Χίος — *Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.* ἀ-
σταλίκωτος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. σταλίκωτος.

1) Ὁ μὴ περιορισθεὶς μὲ σταλίκια, ἦτοι μὲ ὀρόσημα,
ἐπὶ ἀγροῦ Χίος — *Λεξ. Βλαστ.*: Ἀσταλίκωτο χωράφι Χίος.

β) Ὁ ἄνευ στάλικος, ἦτοι ὀρθίου στηρίγματος, ἀστή-
ρικτος, ἀστερέωτος *Λεξ. Δημητρ.* 2) Ὁ μὴ τετνωθεὶς
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μὲ καρφία ἢ ξύλα πρὸς κατεργασίαν, ἐπὶ
δέρματος Πόντ. (Σάντ.)

ἀσάλιστος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀσάλ'στους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταλιστός < στα-
λίζω.

Ὁ μὴ σταλισθεὶς, ὁ μὴ ἀναπαυθεὶς κατὰ τὴν μεσημ-
βρίαν ὑπὸ σκιάν, ἐπὶ ποιμνίων: Τὰ γίδια - τὰ πρόβατα ἔμει-
ναν ἀσάλιστα.

ἀσταλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσταλούς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σταλός.

Ὁ μὴ ἔχων σταλόν, ἦτοι σκιερὸν καταφύγιον διὰ με-
σημβρινὴν ἀνάπαυσιν, ἐπὶ βοσκημάτων: Διντράχ' δὲν εἶναι
π'θινὰ καὶ τὰ πράγματα θὰ μείν'νι ἀσταλα. Σήμιρα ἡ γιλαδούλ-
λα μ' γύρ'ζι οὐλον τοῦ μισ'μέρ' ἀσταλ' μέσ' 'ς τὰ χουράφια.

ἀσταλτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σταλτός.

Ὁ μὴ σταλεὶς πού: Ἀσταλτο γράμμα - δέμα.

ἀσάλωτος ἐπίθ. Ζάκ. Ἡπ. Παξ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα
3,404 ΑΚαρκαβίτσ. Ζητιᾶν. 29 καὶ 193 ΚΠαλαμ. Βωμ. 96
— *Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.* ἀσάλουτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ.
(Αἰν.)

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταλωτός < στα-
λώω.

1) Ὁ μὴ σταλωθεὶς, ἦτοι ὁ μὴ σκληρυνθεὶς, τρυφερός
ἐνθ' ἄν.: Ἀσάλωτο βλαστάρι Παξ. Ἀσάλωτο λούλουδο ΑΒα-
λαωρ. ἐνθ' ἄν. Ἀμύδαλα ἀσάλωτα Παξ. Καλαμπόκια ἀσά-
λωτα *Λεξ. Δημητρ.* Τὸ μυαλό του εἶναι ἀσάλωτο (ἀδιύπλα-
στον) Παξ. 2) Ὁ μὴ ἀναπτυχθεὶς εἰσέτι Ζάκ. Παξ.
— ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν. ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ἀσάλωτο παιδί
(νεαρόν) Παξ. Ἀσάλωτο βρέφος ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν. 29
Ἀσάλωτα πουλλὰ αὐτόθ. 193 Βόδι ἀσάλωτο (τὸ μὴ ἀσκη-
θὲν ἀκόμη εἰς τὸν ζυγόν) Ζάκ. || Ποίημ.

Κ' ἐμεῖς ἀγώρια ἀγίνωτα καὶ ἀσάλωτες παιδοῦλλες
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀπηχτος.

ἀσταματησιὰ ἡ, *Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *σταματήσι.

Τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ σταθῇ ἐνθ' ἄν.: Ἀσταματησιὰ
ἔχει τὸ στόμα του καὶ ὅλο λέει *Λεξ. Δημητρ.*

ἀσταμάτητα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσταμάτητος.

Ἀδιακόπως, ἀκατάπανστα: Βρέχει ἀσταμάτητα. Ἐκλαίγει
ἀσταμάτητα. Λέει τὸ στόμα του ἀσταμάτητα. Συνών. ἀσά-
νισα.

ἀσταμάτητος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀσταμάτητους Ἡπ. (Ζα-
γόρ.) ἀσταμάτ'τους πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀσταμάτιγος Πε-
λοπν. (Μάν.) — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,103 ἀσταμάτ'γους
Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσταμάτιστος Μποῆμ Ντόπ. ζω-
γραφ. 8.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταματήτός < στα-
ματῶ.

1) Ὁ μὴ παύων νὰ κινῆται, ἀεικίνητος πολλαχ.: Ἀσταμά-
τητος ἄνθρωπος. Ἀσταμάτητο ρολοὶ πολλαχ. Ἀσύστατους καὶ ἀ-
σταμάτητους Ζαγόρ. 2) Ἀκατάπανστος, ἀδιάκοπος σύνθηθ.:
Ἀσταμάτητη βροχή. Κουβεντολοὶ ἀσταμάτητο. Συνών. ἀσά-
νισαρος. 3) Ὁ μὴ πω σταθεὶς *Λεξ. Δημητρ.*: Ἀσταμά-
τητο ἦταν τὸ τραῖνο σὰν κατέβηκε 4) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον
δὲν δύναται τις νὰ σταματήσῃ σύνθηθ.: Ἀσταμάτητο ρέμα.
Ἀσταμάτητη πλημμύρα σύνθηθ. Τοῦ αἵμα πάει πουτάμ', εἶναι
ἀσταμάτ'γος Αἰτωλ.

ἀσάνευτος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στανευτός < στα-
νεύω.

Ὁ μὴ ἔχων μόνιμον κατοικίαν, ὁ ζῶν βίον νομαδικόν.

ἀσάνισα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσάνισαρος.

Ἀκαταπαύστως, ἀδιακόπως: Ἀσάνισα μιλάει. Συνών.
ἀσταμάτητα.

ἀστανιάριστος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀστανιάρ'στους βόρ.
ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στανιαριστός < στα-
νισάω.

Ὁ μὴ τεθεὶς εἰς ὕδωρ ἢ ὁ μὴ πληρωθεὶς ὕδατος, ἵνα
διὰ τῆς διογκώσεως συσφιχθοῦν αἱ ρωγαὶ του, ἐπὶ λέμβων,
ξυλίνων δοχείων κττ.: Ἀστανιάριστη βάρκα. Ἀστανιάριστο
βαρέλλι. Συνών. ἀρροῦπωτος 1.

ἀσάνισαρος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. στανισάω.

Ὁ μὴ σταματῶν, ὁ ἀκαταπαύστως ρέων: Τὸ αἷμα τρέ-
χει ἀσάνισαρο. Συνών. ἀσταμάτητος 2.

***ἀσάνισατος** ἐπίθ. ἀσάνισαγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στανισατός < στα-
νισάω.

1) Ὁ μὴ ἔχων στάνην, ἐπὶ ποιμένος. 2) Ὁ μὴ ἐρχό-
μενος εἰς τὴν στάνην του, ἐπὶ ζώου: Ἀσάνισαρον πρόβατον.

ἀσάρι τό, ἀσάριν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) ἀσάρι
κοιν. ἀσάρ' βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Κοτύωρ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Περσοτουρκ. *astar*, ὁ πιθανῶς ἐκ τοῦ με-
ταγν. οὐσ. ἰσάριον. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ ὑπόγραμμα ἐνδύματος κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ.
Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Βάζω - ράβω ἀσά-
ρι κοιν. || Φρ. Μήτε ἀσάριν τοῦ σάκκου μου (ἐνν. δὲν τὸν
θέλω, ἐπὶ ἐσχάτης περιφρονήσεως) Κύπρ. Ἐν σηκῶν-νω
ἀσάρκα (δὲν θέλω πολλὰ διὰ νὰ ἐρεθισθῶ) αὐτόθ. || Πα-
ροιμ.: Τοῦ δῶκαν πρόσωπο, γυρεύ' καὶ ἀσάρ' (ἐπὶ τοῦ μὴ
ἀρκουμένου εἰς τὸ παραχωρούμενον αὐτῷ, ἀλλ' ἐγείρον-
τος νέας ἀξιώσεις) Θράκ. (Σαρεκκλ.) || Γνωμ. Τ' ἀσάρ'
κάθ' τοῦ φόριμα διπλὸ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. ἀσταρ-

λίκιν, ρτύμα, σώντυμα, σωπάννι, φόδρα. 2) Σινδών δια τῆς ὁποίας καλύπτονται οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Μωαμεθανοὶ νεκροὶ Μακεδ. (Καστορ.) 3) Πληθ., ἐπιμήκη ξύλα συγκρατοῦντα ἔσωθεν τὰ τοιχώματα τῆς βάρκας Σύμ.: Τ' ἀσάρια τῆς βάρκας. 4) Ἡ πρώτη βαφή ξύλων, σανίδων κττ. πρὶν τεθῇ ἐπ' αὐτῶν τὸ ὀριστικὸν ἐλαιοχρώμα Ἀθῆν. Σάμ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. 5) Ἡ ἀμμοκονία τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν τοίχων οἰκίας Ρόδ. Χίος (Νένητ.)

άσταρίζω ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,467.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσάρι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐπενδύω ἔνδυμά τι με ἀσάρι. Συνών. ἀσταρώνω 1, φόδρα. 2.

άσταρλίκιν τό, Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀσταρλίκ-κιν Κύπρ. ἀσταρλίκι Ἡπ. Μεγίστ. Νάξ. ἀσταρλίξ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀσταρλόχ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *astarlık*.

Ἀσάρι 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Αὐτὸ τοῦ παννὶ κάθ' γι' ἀσταρλίξ Ζαγόρ.

***άσταρόπουλλο** τό. ἀσταρόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσάρι.

Μικρὸν ἀσάρι 1, ὁ ἰδ.

άσάρωμα τό, Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Αἰν. Βυζ. Δημητρ. ἀσάρωμαν Κύπρ. ἀσάρουμα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσταρώνω.

1) Ἡ ἐργασία τῆς προσραφῆς τοῦ ὑπορράματος εἰς ἔνδυμα ἔνθ' ἀν.: Τὸ παλτὸ θέλει ἀσάρωμα Ἀρκαδ. 2) Τὸ ὑπόρραμμα Ἡπ.: Τὸ πανωφόρι στοίχισε πλεότερο τ' ἀσάρωμά του παρὰ ἢ ἀγορά του.

άσταρώνω σύνηθ. ἀσταρώνον βόρ. ἰδιώμ. ἀσταρών-νω Κύπρ. ἴσταρώνω Κρήτ. (Βιάνν.) ἴσταρών-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσάρι.

1) Προσράπτω ἀσάρι εἰς τι ἔνδυμα σύνηθ.: Ἀσταρώνω τὸ πανωφόρι-τὸ σακκάκι σύνηθ. ἴσταρώνον τοῦ παλτοῦ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. ἀσταρίζω, φόδρα. 2) Ἀπλώνω τὸ πρῶτον στρῶμα ἐλαιοχρώματος τὸ ἄλλως λεγόμενον ἀσάρι Ἀθῆν. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

άσάρωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσάρουτος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀσάρουτους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσταρωτός < ἀσταρώνω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημασίαν στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας.

Ὁ μὴ ἔχων ἀσάρι σύνηθ.: Ἀσάρωτο παλτὸ-σακκάκι-φόρεμα κττ.

άστασία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀστασία.

Ἐλλειψις εὐθύτητος χαρακτηρισ.

άστατος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄστατους βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄστατος.

1) Ἀσταθής, εὐμετάβλητος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστατη τύχη. Ἀστατος καιρός. Ἀστατος ἄνθρωπος. Ἀστατος χαρακτήρας. Ἀστατη καρδιά κοιν. || Ἀσμ.

Οὐλα τοῦ κόσμου ἄστατα κί οὐλα χωρὶς θεμέλια,

ὦρες μοῦ φέρουν δάκρυα κί ὦρες μοῦ φέρουν γέλια

Ζάκ. 2) Ὁ μὴ παύων νὰ κινῆται, ἀεικίνητος Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐγὼ εἶμ' ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδν ἄστατος κί ἀκκώπητος Ἡπ. Ἀστατους ἄνθρωπους, πάει ἡμαδὼ κί ἡμακεῖ

Αἰτωλ. 3) Ζωηρός, ἄτακτος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πόντ. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀστατον μωρὸν Οἶν. Πιδὶ ἄστατον Ζαγόρ. Ἀστατον πιδὶ κατὰ διαόλ' Αἰτωλ.

άσταύρωτα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσταύρωτος.

1) Χωρὶς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ (ἡ σημ. ἐκ τοῦ ἐθίμου νὰ σχηματίζεται μετὰ τὴν μάχαιραν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ζώου πρὸ τῆς σφαγῆς) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Σώπα, κακορρίζικο, ἰὰ θὰ σὲ πιάσω καὶ θὰ σοῦ κόψ' ἀσταύρωτα τὴ γεφαλὴ σου! Τέθειω ὑναικῶ θέν ἀσταύρωτα οἱ κεφαλές τωνε κόψιμο. 2) Χωρὶς οἶκτον, ἀλύπητα Πελοπν. (Μάν.): Τὴν ἐχτύπαγε ἀσταύρωτα.

άσταύρωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσταύρουτους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σταυρωτός.

1) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινε ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἢ ἄλλου τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ πρὸς ἀγιασμόν ἢ θεραπείαν κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀφῆσε ἀσταύρωτο τὸ ματάκι τοῦ παιδιοῦ Λεξ. Δημητρ. Τὸ παιδί ἔμεινε ἀσταύρωτο Σύμ. Γούλτς ἐσταύρωσεν ὁ ποππᾶς κ' ἐμὲν ἐφῆκεν ἀσταύρωτον Χαλδ. Ἀσταύρωτο ἡρωὶ δὲν ἔτρωγε ποτέ του Λεξ. Δημητρ. β) Ὁ μὴ σχηματίζων τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὁ μὴ σταυροειδὴς σύνηθ.: Ἀσταύρωτη ἀντέννα. Ἀσταύρωτα χέρια. Ἀσταύρωτη κουβέρτα (χωρὶς σταυρωτὰς γραμμάς). 2) Ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὸν σταυρόν, ἄπιστος, κακὸς Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασσαρ. Λακων. Μάν.): Ἀσταύρωτος ἄνθρωπος Λακων. Βρὲ τὸν ἀσταύρωτο! Ἀρκαδ. Συνών. ἄθεος 1, ἀντίθεος 1, ἀντίπιστος, ἄπιστος 3. 3) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἤρχισεν ἀκόμη ἔργον τι (ἡ σημ. ἐκ τῆς συνηθείας νὰ κάμνῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ὁ ἀρχίζων ἐργασίαν τινὰ) Σύμ. 4) Ἐπὶ καρποῦ, ὁ μὴ σχηματισθεὶς εἰσέτι Σύμ. 5) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ νικήσῃ εἰς συζήτησιν, νὰ ἀποστομώσῃ Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) 6) Ἀκατάπαυστος, ἀτελείωτος Πελοπν. (Λακων.): Κακὸ ἀσταύρωτο. Συνών. ἀτέλειωτος. 7) Ἀδάμαστος, ἀτίθασος Πελοπν. (Σουδεν.): Ἀσταύρωτο κορίτσι. 8) Πολύπειρος Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Λαμ.) Συνών. πολύξερρος. 9) Λαίμαργος Πελοπν. (Μάν.) 10) Ὁ μὴ φορτικῶς ἐνοχληθεὶς, ὁ μὴ βασανισθεὶς ὑπὸ τινος σύνηθ.: Αὐτὸς δὲν ἀφίνει κανένα ἀσταύρωτο σύνηθ. Μέρα νύχτα δὲν τὴν ἀφίνει ἀσταύρωτη Λεξ. Δημητρ.

άσταφίδιαστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσταφίδιαστους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταφιδιαστός < σταφιδιάζω.

1) Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς σταφίδα, ἐπὶ σταφυλῆς καὶ ἄλλων καρπῶν ἔνθ' ἀν.: Τσαμπὶ ἀσταφίδιαστο. Ρῶγα ἀσταφίδιαστη. Ἀσταφίδιαστα βύσσιννα - δαμάσκηνα κττ. σύνηθ. Συνών. ἀσταφίδωτος 1. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ρικνωθεὶς, ἀρυτίδωτος, ἐπὶ ἀνθρώπου ἔνθ' ἀν.

άσταφίδωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσταφίδουτους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταφιδωτός < σταφιδώνω.

1) Ἀσταφίδιαστος 1, ὁ ἰδ., σύνηθ. 2) Ὁ μὴ περιέχων σταφίδας Λεξ. Πρω.: Ποντίγγα ἀσταφίδωτη.

άσάφνιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσάφνιστους Μακεδ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταφνιστός < σταφνίζω, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. σταθμίζω.

1) Ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς εὐθυγράμμισιν διὰ στάθμης πολλαχ.: Ἀσάφνιστος τοίχος. Ἀσάφνιστο πάτωμα. 2) Ὁ